

*Mottatt fra
statens Hovind
4/7 40 MB.*

Innkjøl (H)		
- 2 JUL 1940		
39	A	1/40

Fortrolig.

101111

P.M. II.

Til en allsidigere bedømmelse av stillingen i Norge idag er det nødvendig å kjenne følgende betraktninger som utvilsomt gjør seg gjeldende i mange og innflytelsesrike kretser i Norge:

En dyp skuffelse over Englands nye løftebrudd og flukten fra Nord-Norge etter flukten fra Åndalsnes og Namsos med brente byer og steder over alt i fluktens spor, harme blant tusener trengende sjöfolks pårørende rundt hele kysten over at de intet får utbetalt av de store inntekter flåten tjener, og som tilbakeholdes i London, bitterhet over at Konge og regjering, endog med norske hjelpetropper i følge, etter folks mening, ble tvunget over til England uten evne eller makt til å rette på urettferdigheten mot sjöfolkene eller til overhode å hjelpe det nödlidende hjemland til tross for det fra dette medbrakte gull.

Disse betraktninger styrkes ved den også mot Norge ubönnhörlige britiske blokade samt ved en stigende tro på at det nå er blitt nødvendig, i likhet med Frankrike, å ta hensyn til kjennsgjerningene og söke å få i stand den best oppnåelige ordning for under norsk administrasjon og ledelse å bygge opp hva der er tapt og ödelagt i det krigsherjede land, og endelig underbygges de ved den propaganda som ved hjelp av en ensrettet presse og radio over hele landet daglig fyrer under skuffelsen, harmen og bitterheten.-

Alt dette forklarer at man dessverre må regne med at mentaliteten i Norge idag er en ganske annen enn i tiden omkring

9 april, da det tyske overfall brente i alle sinn, og man ennå trygt stolte på Englands store løfter og på dets vilje og evne til å yde effektiv hjelp.

Selv om derfor tvang, trusselen om protektorat etter tsjekkisk mønster, har vært den avgjørende faktor under de fjorten dagers drøftelser som har funnet sted för enighet oppnåddes, er det sikkert også hensynet til de foran nevnte betraktninger som har muliggjort en så allsidig og samlet tilslutning til den bedrøvelige henvendelse til Kongen. Den er idag utvilsomt uttrykket for en dyptgående og vidtspredd følelse av at denne utvei - så sår den enn føles overfor Kongen - nå, når Administrasjonsrådet ikke kan fortsette, er blitt den eneste som kan trygge land og folk, ikke bare i øyeblikket, men også for fremtiden, og bedre enn noe annet muliggjøre gjenreising av Norge som et fritt, konstitusjonelt kongerike.

1 juli 1940.

